

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Ara sí que ho veig malament. En realitat, ja teníem feina llarga, però com que diuen que convé aferrar-se a l'optimisme, procuràvem daurar les coses que se'ns apareixien fosques, i a falta de dades concretes fèiem l'esforç d'imaginar-nos que les que desitjàvem, si no del tot bones, eren passadores. Ja s'endevina que es tractava d'il·lusions que amb poca aigua freda en tindrien prou per a esvaïr-se. Però, per pega, ha estat més greu que una simple mullena. L'Institut d'Estudis Autònoms, adscrit al departament de Presidència de la Generalitat, ha elaborat un informe que posa de manifest que l'Estat inverteix a Catalunya un 30% menys del que hi recapta.

Per acabar d'ajupir-nos, darrerament se'ns acusa amb reiteració d'insolidaris, es veu que encara se'ns considera mal aprofitats. Llegint les dades de l'informe (*El Periòdic* hi va dedicar tota una pàgina en la seva edició del 25-IX-91), se'm va acudir que en comptes d'integrats en una unitat sagrada, se'ns considera subjectes d'una utilitat reconsagrada.

Així, a primera vista, sembla un joc de paraules disgraciós, i n'hi ha per lliurar-se a pensaments tristos. Ignoro si la comunitat autònoma d'Extremadura es dedica a estudis d'aquesta mena, però em sembla que no, perquè el seu president va acusar els catalans d'ésser gairebé una colla d'extorsionadors. I

El fet diferencial

passa que en un dels apartats de l'informe que comento, el que analitza el finançament per càpita de les competències autonòmiques, Extremadura hi ocupa el cinquè lloc (darrera de Castella-Lleó), amb 15.713 pessetes. Catalunya figura al final de la llista —després de València—, amb 6.819 pessetes. Però es veu que encara contribuïm poc, possiblement hi ha esquesques que necessiten anar més dretes.

Abans he parlat d'unitat sagrada. En aquest aspecte, trobo que se'ns hauria de reconèixer —i agrair-ho més— el nostre paper cohesionador, fins a quin punt ajudem que els altres s'arreglerin i se sentin units, que facin pinya per defensar el seu mapa. Conservadors i revolucionaris es posen d'acord incondicionalment quan es tracta de preservar autoritat i privilegis.

El mateix Julio Anguita, en una extensa entrevista publicada a *Tiempo* (23-IX-91), va qualificar de burgès el nacionalisme dels presidents Pujol i Ardanza. En canvi, declarava amb aplom que el d'ell —el del senyor Anguita— sí que era un nacionalisme de gran categoria, perquè treballava solidàriament per a Espanya.

El polític andalús va afegir, textualment: "Lo demás es de

cábila rifeña; un nacionalismo cateto, estrecho, provinciano y cafre." No va dir allò tan tronat de *los reinos de taifas*, però estic segur que li ballava pel cap. En resum, es pot afirmar que va fallar-li la dialèctica i, a més, va incórrer en un racisme molt reprovable, perquè no s'hi val a servir-se pejorativament del qualificatiu de "cafre". Un polític del sud d'Europa, a tocar d'Àfrica, té l'obligació de saber que els colonitzadors blancs anomenaven cafres, amb menyspreu, un dels grups ètnics bantú de l'Àfrica sud-oriental.

A vegades, penso (ho repeteixo) que se'ns hauria d'agrair més la nostra aportació a mantenir el sentiment d'unitat, ni que sigui per un efecte de rebot. Ni un enclavament colonial al propi territori, ni la dificultat de mantenir com a províncies zones que pertanyen a un altre continent, no els treu tant la son com un fet diferencial (ho qualifiquem així) que voldrien mantenir en una mena d'unitat de vigilància intensiva, enllitat i ple de sondes, amb un bategar de cor visible, només, en un monitor electrònic. Seria, ni caldria dir-ho, per al nostre bé, amb el benentès que nosaltres hauríem de tenir ben present que, en cas de necessitat, el monitor es pot apagar.

Pere Calders